

PARAULA I VIDA

Una veu que mereix ser escoltada

El proper dia 7 d'octubre Benet XVI obrirà a Roma l'assemblea ordinària del Sínode dels Bisbes, que aquesta vegada estarà dedicat a un tema ben actual: «La Nova Evangelització per a la transmissió de la fe cristiana». Com a preparació per a aquest esdeveniment, voldria recordar l'esforç que fan molts cristians i cristianes de casa nostra per ajudar les persones que més pateixen a causa de la crisi.

Com vaig dir en la meua darrera carta pastoral, titulada precisament *Nova Evangelització i solidaritat*, em plau agrair l'augment de la solidaritat de les parròquies, de Càritas, d'altres institucions eclesials i de moltes persones que, com a voluntàries o com a donants, fan possible fer més suau el sofriment de moltes persones i famílies.

Roda de premsa de Càritas pel *Corpus Christi*. D'esquerra a dreta: Pilar Taché, Jordi Roglà, cardenal Martínez Sistach, Mn. Salvador Bacardit i Conxa Marquès

Com el samarità de l'Evangelí, els cristians fan esforços per acostar-se al necessitat, el miren i el compadeixen, i comparteixen amb ell els béns materials i espirituals. La nostra solidaritat creix i es fa més eficaç a mesura que ens acostem també físicament a les persones que necessiten ajuda.

Darrerament Càritas Diocesana de Barcelona ha establert un sistema de mediació previ a les sentències judicials de desnonament per aclarir les situacions d'insolvència i poder-hi posar remei sense llançament i pèrdua de l'habitatge. També, en una declaració ben documentada i raonada, ha reclamat la retirada de l'avantprojecte de llei de mesures de flexibilització i foment del mercat de lloguer d'habitatges.

Demanaria que fossin escoltades aquestes veus de les institucions d'Església que estan més a prop de les víctimes principals de la crisi. Som conscients del moment dramàtic que viu el país, però hem de recordar també que és una greu responsabilitat de les autoritats polítiques treballar perquè les conseqüències de la crisi no les paguin els sectors socials més necessitats i més desprotegits.

Estem en període de vacances, però la solidaritat no pot fer mai vacances, i menys encara en aquesta hora del nostre país.

El Papa Benet XVI, en la seva encíclica social *La caritat en la veritat*, assenyalava que l'economia necessita de l'ètica per funcionar correctament i que és molt important recuperar la contribució del principi de la gratuïtat i la lògica del do en l'economia de mercat, en la qual la norma no poden ser només els guanys, i posa en relleu la necessitat de la formació de les consciències que reforci els criteris morals en l'elaboració dels projectes polítics i econòmics.

Cara al proper curs, i atenent a la situació en què ens trobem, em sembla que, com a Església diocesana de Barcelona, caldrà que donem molta prioritat al tercer dels objectius de l'actual Pla Pastoral, que ens demana potenciar els gestos de solidaritat com a expressió del nostre amor i de la nostra fe.

Els esforços que estan fent les institucions de l'Església, i sobretot Càritas—tant la diocesana com les parroquials—, es mereixen que la seva veu sigui escoltada pels nostres polítics i dirigents econòmics. Perquè, molt sovint, la seva veu és la veu dels qui no tenen veu, els més pobres i marginats de la nostra societat.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arquebisbe de Barcelona

Els joves anuncien Jesucrist

► Amb una *flash mob* (mobilització espontània) a la plaça de la catedral de Barcelona, el 19 de maig passat, en la qual varen participar uns cinquanta joves, la Delegació de Joventut de l'Arquebisbat va cloure els actes organitzats per a joves amb motiu de la Missió Metròpolis. «Volíem fer un acte evangelitzador en un llençatge jove i cridaner—explicà Raül Juste, membre de la Delegació. A més de la *flash mob*, hem volgut fer una creu perquè no volíem només ballar per ballar, sinó mostrar Jesús, en aquest cas amb el símbol de la creu. Com que demà és la festa de l'Ascensió, hem fet la creu amb globus i al final l'hem deixat anar. A molta gent li ha cridat l'atenció i ens han preguntat què fèiem.» (Foto: Agustí Codinach)

GLOSSA

En la vida i en la mort

En la missa exequial d'una senyora, molts anys catequista, implicada en accions socials eclesials i en la vida parroquial, la seva filla llegí als presents un text d'acció de gràcies a Déu per la vida, que la mare havia deixat escrit: «Gràcies, Senyor, per la fe que m'heu donat i que jo he acceptat. Ha estat el motor de la meua vida i m'ha mostrat el camí a seguir. Gràcies per la vostra Paraula, que m'ha donat llum i resposta. Gràcies per la vostra presència a l'eucaristia: és el millor regal que ens podíeu fer.

»Gràcies per haver conegut el meu espòs, company estimat de tots aquests anys. Amb ell hem pogut fer realitat el projecte de vida que dibuixàrem quan tot just naixia el nostre amor. Gràcies per la seva fidelitat i el seu amor. Gràcies pels fills, perquè ells ens han ensenyat el que és estimar sense límit i han estat el més important en les nostres vides. Gràcies pels néts, perquè ells són la il·lusió de la nostra vellesa. Gràcies per la família, que ens ha acollit i acompanyat. Gràcies pels amics, perquè ells ens han ensenyat el valor de l'amistat.

»Gràcies pel sol que surt cada dia, per la pluja que amara la terra, pel paisatge que encisa la nostra mirada, per la perfecció d'una petita flor, per la grandesa de les muntanyes i pel somriure d'un infant.

»Gràcies per la música i els cants que ens eleven a Vós.

»Gràcies, també, pels moments bons i pels dolents, pel dol i per les llàgrimes vessades, per l'angoixa i les malalties. Acceptat tot en el nostre cor, ens enforteix i ens millora. Gràcies per la pau al cor després de les tempestes interiors. Tot és vida.

»Gràcies pels meus petits encerts i perdó per les meves pors i covardies, pel meu egoisme, per no haver estat a l'alçada del que Vós volíeu, per les vegades que he decebut els que m'envoltaven, per no haver estimat més. Ajudeu aquest món nostre que és la vostra creació i que nosaltres hem de procurar fer una mica millor. Perdó i Amor, Senyor Jesús, Déu nostre!»

«L'amor que em tens és millor que la vida; per això els meus llavis et lloaran. Que tota la vida et pugui beneir i alçar les mans lloant el teu nom» (Sl 63, 4-5). Aquesta senyora, una dona amb vocació de servei que estimava la vida i la va oferir amb senzillesa i alegria al Déu d'Amor, se sentia caminant en la seva presència, atenta al pas i a la proximitat d'Ell, i disposada a respondre amb el seu fer de cada dia, en la pau o en la incertesa, en el goig o en la dissort, testimoniant amor i lliurament als altres. Beneint i lloant Déu en la vida i en la mort.

Enric Puig Jofra, SJ

63è Aplec de Matagalls

Se celebrarà el proper diumenge 8 de juliol. A les 10 h, a la Creu de Matagalls, distribució dels premis a la constància d'assistència a l'Aplec i missa celebrada, presidida pel bisbe de Vic, Mons. Romà Casanova. A les 13 h inauguració de les millors fetes pel Servei de Parcs Naturals a la font de Felip Graugés. A la tarda (18 h), a la plaça Major de Vila-drau, ballada de sardanes acompanyades per la Cobla Genisenca.

DIUMENGE XIII DE DURANT L'ANY

▶ Lectura del llibre de la Saviesa (Sa 1,13-15;2,23-24)

Déu no va fer la mort, ni li agrada que l'home perdi la vida; tot ho ha creat perquè existeixi, ha format el món perquè l'home visqui, sense posar-hi cap mena de verí de mort. El reialme de la mort no és de la terra, perquè la bondat i la justícia són immortals. Déu no creà l'home sotmès a la mort, sinó a imatge de la seva existència eterna. Però l'enveja del diable va introduir la mort al món, i els partidaris d'ell són els qui en fan l'experiència.

▶ Salm responsorial (29)

R. *Amb quin goig us exalço, Senyor!*

Amb quin goig us exalço, Senyor. / M'heu tret a flor d'aigua quan m'ofegava, / i no heu permès que se n'alegrin els enemics. / Senyor, m'heu arrencat de la terra dels morts. / Quan ja m'hi enfonsava, m'heu tornat a la vida. R.

Canteu al Senyor, els qui l'estimeu, / enaltiu la seva santedat. / El seu rigor dura un instant; / el seu favor, tota la vida. / Cap al tard tot eren plors, / l'endemà són crits de joia. R.

Escolteu, Senyor, compadiu-vos de mi, / ajudeu-me, Senyor. / Heu mudat en joia les meves penes, / Senyor, Déu meu, us lloaré per sempre. R.

▶ Lectura de la segona carta de sant Pau als cristians de Corint (2Co 8, 7.9.13-15)

Germans, vosaltres teniu abundantment de tot: fe, doctrina, coneixement, interès per tot, i fins l'amor amb què us estimem. Sigueu també generosos en aquest favor que us demano. Coneixeu prou bé la generositat de Jesucrist, el nostre Senyor: ell, que és ric, es va fer pobre per vosaltres, per enriquir-vos amb la seva pobresa. No seria just que, per alleujar els altres, vosaltres patíssiu estretor. Més aviat, que en el moment present, buscant la igualtat, allò que us sobra a vosaltres compensi el que els falta a ells, i si un dia els sobra a ells que supleixi el que us farà falta a vosaltres, mirant que hi hagi igualtat. És allò que diu l'Escriptura: «Ni als qui n'havien recollit molt, els en sobrava, ni als qui n'havien recollit poc, els en faltava.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 5,21-43) (Versió abreujada)

En aquell temps, Jesús arribà en barca de l'altra riba del llac, molta gent es reuní al seu voltant, i es quedà vora l'aigua. Mentrestant, arriba un dels caps de sinagoga, que es deia Jaire, i, així que el veu, se li llença als peus i, suplicant-lo amb tota l'ànima, li diu: «La meva filla s'està morint. Veniu a imposar-li les mans perquè es posi bé i no es mori». Jesús se n'anà amb ell, i el seguia molta gent.

Arriben uns de casa del cap de sinagoga i li diuen: «La teva filla és morta. Què en trauràs d'amoïnar el mestre?». Però Jesús, sense fer cas del que acabava de sentir, diu al cap de sinagoga: «Tingues fe i no tinguis por». I només va permetre que l'acompanyessin Pere, Jaume i Joan, el germà de Jaume. Quan arriben a la casa del cap de sinagoga, veu l'aldarull de la gent, que plorava i cridava fins a eixordar. Ell entra a casa i els diu: «Què són aquest aldarull i aquests plors? La criatura no és morta, sinó que dorm». Ells se'n reien, però Jesús els fa sortir tots, pren només el pare i la mare de la nena amb els qui l'acompanyaven, entra a l'habitació, li dona la mà i li diu: «Talitha, cum», que vol dir: «Noia, aixeca't». A l'instant la noia, que ja tenia dotze anys, s'aixecà i es posà a caminar. Ells no se'n sabien avenir. Jesús els prohibí, de tota manera, que fessin saber què havia passat. I els digué que donessin menjar a la noia.

▶ Lectura del libro de la Sabiduría (Sb 1,13-15;2,23-24)

Dios no hizo la muerte ni goza destruyendo los vivientes. Todo lo creó para que subsistiera; las criaturas del mundo son saludables: no hay en ellas veneno de muerte, ni el abismo impera en la tierra. Porque la justicia es inmortal. Dios creó al hombre para la inmortalidad y lo hizo a imagen de su propio ser; pero la muerte entró en el mundo por la envidia del diablo; y los de su partido pasarán por ella.

▶ Salmo responsorial (29)

R. *Te ensaltaré, Señor, porque me has librado.*

Te ensaltaré, Señor, porque me has librado / y no has dejado que mis enemigos se rían de mí. / Señor, sacaste mi vida del abismo, / me hiciste revivir cuando bajaba a la fosa. R.

Tañed para el Señor, fieles suyos, / dad gracias a su nombre santo; / su cólera dura un instante; / su bondad, de por vida; / al atardecer nos visita el llanto; / por la mañana, el júbilo. R.

Escucha, Señor, y ten piedad de mí; / Señor, socórreme. / Cambiaste mi luto en danzas. / Señor, Dios mío, te daré gracias por siempre. R.

Jesús ressuscita la filla de Jaire. Mosaic de la mesquita de Kariye Djami (s. xiv)

▶ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a los Corintios (2Co 8, 7.9.13-15)

Hermanos:

Ya que sobrealís en todo: en la fe, en la palabra, en el conocimiento, en el empeño y en el cariño que nos tenéis, distinguíos también ahora por vuestra generosidad. Porque ya sabéis lo generoso que fue nuestro Señor Jesucristo: siendo rico, se hizo pobre por vosotros para enriqueceros con su pobreza. Pues no se trata de aliviar a otros, pasando vosotros estrecheces; se trata de igualar. En el momento actual, vuestra abundancia remedia la falta que ellos tienen; y un día, la abundancia de ellos remediará vuestra falta; así habrá igualdad. Es lo que dice la Escritura: «Al que recogía mucho no le sobraba; y al que recogía poco no le faltaba.»

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 5,21-43) (Versión abreviada)

En aquel tiempo, Jesús atravesó de nuevo en barca a la otra orilla, se le reunió mucha gente a su alrededor, y se quedó junto al lago. Se acercó un jefe de la sinagoga, que se llamaba Jairo, y, al verlo, se echó a sus pies, rogándole con insistencia: «Mi niña está en las últimas; ven, pon las manos sobre ella, para que se cure y viva.» Jesús se fue con él, acompañado de mucha gente que lo apretujaba.

Llegaron de casa del jefe de la sinagoga para decirle: «Tu hija se ha muerto. ¿Para qué molestar más al maestro?» Jesús alcanzó a oír lo que hablaban y le dijo al jefe de la sinagoga: «No temas; basta que tengas fe.» No permitió que lo acompañara nadie, más que Pedro, Santiago y Juan, el hermano de Santiago. Llegaron a casa del jefe de la sinagoga y encontró el alboroto de los que lloraban y se lamentaban a gritos. Entró y les dijo: «¿Qué estrépito y qué lloros son estos? La niña no está muerta, está dormida.» Se reían de él. Pero él los echó fuera a todos y, con el padre y la madre de la niña y sus acompañantes, entró donde estaba la niña, la cogió de la mano y dijo: «Talitha qumi» (que significa: «Contigo hablo, niña, levántate»). La niña se puso en pie inmediatamente y echó a andar; tenía doce años. Y se quedaron viendo visiones. Les insistió en que nadie se enterase; y les dijo que dieran de comer a la niña.

COMENTARI

Els miracles en l'evangeli segons Marc

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setmana): Am 2,6-10.13-16 / SI 49 / Mt 8,18-22 ■ **dimarts**: Ef 2,19-22 / SI 116 / Jn 20, 24-29 ■ **dimecres**: Am 5,14-15.21-24 / SI 49 / Mt 8,28-34 ■ **dijous**: Am 7,10-17 / SI 18 / Mt 9,1-8 ■ **divendres**: Am 8,4-6.9-12 / SI 118 / Mt 9,9-13 ■ **dissabte** (□ Urgell): Am 9,11-15 / SI 84 / Mt 9, 14-17 ■ **diumenge** vinent, XIV de durant l'any (litúrgia hores: 2a setmana): Ez 2,2-5 / SI 122 / 2Co 12,7-10 / Mc 6, 1-6.

En l'evangeli de Marc, els gestos poderosos de Jesús, és a dir, els seus miracles, ocupen quasi dues terceres parts del seu ministeri. Tenen, per tant, una importància gran en aquest evangeli. Però, en contra del que pugui semblar, no porten un missatge de força i de poder que Marc utilitzi sense més ni més.

Recordem que alguns gestos de Jesús són silenciats pel mateix Jesús («no ho diguis a ningú», «Jesús els prohibí que ho fessin públic»).

D'altres, com els dos miracles d'avui, són gestos poderosos realitzats en secret. La guarició de la malaltia de la dona és secreta per la naturalesa mateixa del gest. La resurrecció de la filla de Jaire ho és per voluntat de Jesús: no

més pren tres dels seus deixebles amb ell.

L'evangeli segons Marc presenta un Jesús poderós, que té autoritat damunt els esperits malignes, té poder sobre les onades del mar de Galilea, pot donar de menjar a multituds, pot guarir malalties. Fins i tot, pot ressuscitar morts, com en l'episodi d'avui. Tanmateix, l'objectiu de totes aquestes accions plenes d'autoritat i de poder no és deixar la gent bocabadada i atemorida, sinó ajudar, atendre i encoratjar els malalts, marginats, moribunds...

Jesús il·lustra, és veritat, la força del Regne que s'obre camí contra totes les forces que se li oposen. Però amb el silenci i la discreció imposades als

gestos deixa entreveure que el Regne que anuncia com a present es vol obrir pas sense esclats i sense escarafalls. Els miracles de Jesús en Marc il·lustren de forma clara la paràbola de la llavor que creix tota sola. Creix en el silenci i en el secret.

Els miracles en l'evangeli de Marc no poden ser el carnet d'identitat d'un Messies que ve en la petitesa i en la modèstia del servei. Per això la narració de Marc insisteix en la sordina i no utilitza els miracles per a proclamar un Regne de poder i de domini. El vessant més genuí del Regne no són els gestos plens de poder. Marc és, en el fons, una correcció d'una visió messiànica triomfalista.

Oriol Tuñí, SJ

JESÚS DE NATZARET, PER BENET XVI

27. Sentit del tractament *Abbà*, Pare

Getsemaní és un dels llocs més venerats de la cristiandat. Si hom s'hi atura una estona, es troba davant d'un cimal dramàtic del misteri del nostre Redemptor: aquí Jesús va experimentar l'última solitud, la completa indigència de l'ésser humà. Aquí l'abisme del pecat i de tot el mal li va penetrar en el més profund de l'ànima. Aquí fou tocat per la commoció de la mort imminent. Aquí el traïdor el besà. Aquí els deixebles l'abandonaren. Aquí Jesús va acceptar fins al fons la voluntat del Pare, la va fer seva i així va cagrir la història.

Arribem a un darrer punt de la pregària de Jesús a Getsemaní, a la seva veritable clau de comprensió, a l'apel·latiu *Abbà*, Pare (Mc 14,36). Joachim Jeremies va escriure (1966) un llibre important sobre aquesta paraula de la pregària de Jesús, un llibre del qual voldria citar dos pensaments essencials: «Mentre en la literatura jueva de pregària no existeix cap prova del tractament *Abbà* adreçat a Déu, Jesús (amb l'excepció del crit de la

creu, Mc 15,34 i llocs paral·lels) va anomenar Déu sempre així». Som, doncs, davant d'un contrasenyal absolutament evident de la *ipsissima vox* (paraula autèntica) de Jesús (*Abbà*, p. 59).

Jeremies demostra a més que aquesta paraula *Abbà* pertany al llenguatge infantil —és la manera com, dins la família, l'infant s'adreça al pare. «Per a la sensibilitat jueva hauria estat irreverent i, per tant, impensable adreçar-se a Déu amb aquesta paraula familiar.»

Era una cosa nova i inaudita que Jesús gosés fer aquest pas. Ell parlava amb Déu com l'infant parla amb el pare... L'*Abbà* de l'apel·latiu usat per Jesús envers Déu revela l'íntima essència de la seva relació amb Déu (p. 63). És, doncs, un despropòsit que alguns teòlegs pensin que, en la pregària de la muntanya de les Oliveres, l'home Jesús s'hagués adreçat al Déu trinitari. No, precisament aquí parla el Fill, que ha assumit en si tota voluntat humana i l'ha transformada en voluntat del Fill.

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 2a part, Ed. Claret)

EL CRISTIANISME ARA I AQUÍ

L'alliberament de l'ego

Creu que el que caracteritza un esperit religiós és l'alliberament de l'ego. El jo solament pot donar allò que és, els seus talents amagats, la seva riquesa al món, si, prèviament, s'allibera de la tendència egocèntrica, de la presó de solipsisme que el tanca dins de si mateix i el situa en el centre del món.

Aquest alliberament de l'ego és exhortat en totes les grans tradicions espirituals. En la tradició cristiana, la tendència a viure segons l'ego és el que pròpiament s'anomena «la dimensió pecadora de l'ésser humà». Tota persona, pel sol fet de ser-ho, ha de lluitar contra aquest egocentrisme per arribar a la plenitud del seu ésser i donar el millor de si mateixa.

No és la negació del jo el que vindica Jesús, sinó l'extinció de l'ego, perquè solament quan l'ego mor apareix un jo lliure i creatiu, capaç de donar-se i d'oferir-se en el món i contribuir amb la seva presència a l'embelliment de la realitat, a la construcció de la cultura, a l'elevació de la societat.

L'alliberament de l'ego és, al capdavant, una pràctica d'abandonament al Tu infinit. Cal molta audàcia per abandonar-se. Karl Rahner recorda que abandonar-se és la màxima audàcia del cristià. Una ínfima partícula de l'immens univers vol tenir a veure alguna cosa amb la totalitat de la realitat, i, per fer-ho, pren consciència de la seva relativitat i suplica que aquesta totalitat l'abraci. Qui s'atreveix a abandonar-se en Déu és el qui finalment s'ha adonat de la insostenible lleugeresa del seu ésser, de la ridiquesa del seu ego i entén que és ontològicament dependent.

El fet de ser dependent, com escriu Karl Rahner, no treu dignitat a la persona. L'oració, en sentit estricte, és aquest acte mental, emocional, espiritual d'abandonar-se, de reposar en el Tot, com el nadó s'abandona en el pit de la seva mare. Quan el jo viu conforme al Mestre interior, arriba la serenitat que tots anhelem, i la pau.

Francesc Torralba
(*Jesuicrist 2.0*, Ed. Pòrtic (Grup 62))

SANTORAL

1. ✠ Diumenge XIII de durant l'any. Sant Domicià, abat; sant Aaró o Aaron, germà de Moisès i primer sacerdot de l'antiga aliança (s. XIII aC); santa Elionor (Leonor), mr.

2. Dilluns. Sants Procés i Martinià, mrs.; sants Bernadí Realino, Joan-Francesc Regís i Francesc Gerónimo, i els beats Julià Maunoir i Antoni Balducci, prev. jesuïtes i mrs.

3. Dimarts. Sant Tomàs, anomenat Dídim (el Bessó), apòstol, venerat a Edessa (s. VI); sant Heliódr, bisbe; sant Jacint, cambrer imperial mr.; sant Lleó II, papa (sicilià, 682-683); beata Maria Anna Mogas Fontcuberta, vg. (de Corró de Vall, les Franqueses del Vallès, 1827-1886), fund. Franciscanes Missioneres de la Mare del Diví Pastor.

4. Dimecres. Sta. Isabel de Portugal (1271-1336), princesa catalano-aragonesa, néta de Jaume I; sant Laureà, bisbe de Sevilla; santa Berta, vg.; sant Valentí Berriochoa, bisbe i mr.

5. Dijous. Sant Antoni-Maria Zaccaria (1502-1529), prev., fund. Barnabites a Milà (B); sant Miquel dels Sants (1591-1625), prev. trinitari a Valladolid, nat a Vic i patró d'aquesta ciutat; santa Filomena, vg.

6. Divendres. Santa Maria Goretti (1890-1902), vg. i mr. de la castedat; sant Isaïes, profeta i mr.; sant Ròmul, bisbe.

7. Dissabte. Sant Ot o Odó (†1122), bisbe d'Urgell, patró de la Seu; St. Fermí, bisbe de Pamplona; santa Edilberga, vg.; sant Marçal, bisbe; beat Benet XI, papa (1303-1304).

INTENCIONS DEL SANT PARE (juliol)

General: Que tothom tingui feina i la pugui exercir en condicions d'estabilitat i seguretat.

Missional: Que els voluntaris cristians presents en territoris de missió sàpiguen donar testimoniatge de la caritat de Crist.

ENTREVISTA

ANTONI MATABOSCH

Formació per dialogar

L'Institut Superior de Ciències Religioses de Barcelona (ISCREB) ofereix —en modalitat presencial i virtual—, juntament amb la Facultat de Psicologia, Ciències de l'Educació i de l'Esport Blanquerna (URL) un màster en *Diàleg interreligiós, ecumènic i cultural*, que impartiran entre els anys acadèmics 2012-2014. «El curs vol proporcionar una acurada visió de les principals religions del món que tenen presència entre nosaltres», afirma Mn. Antoni Matabosch, coordinador d'un màster que també ofereix «una visió de la cultura actual on emmarcar el fet religiós i que proposa metodologies per a un diàleg fructífer entre les religions, així com una teologia de les religions». Les matriculacions són del 4 al 25 de setembre (www.iscreb.org).

Per què és necessària la formació interreligiosa?

El nostre país té una realitat molt més plural que fa uns anys. El creixement intern i les migracions han fet que les principals religions estiguin presents entre nosaltres; per tant, hi són també en hospitals, centres educatius, presons, barris... Aquesta nova realitat s'ha de conèixer, especialment els mestres i professors, els professionals sanitaris, els funcionaris de les presons o ajuntaments. No es poden afrontar els nous problemes sense conèixer les diverses creences, els hàbits i costums. Hi ha d'haver especialistes en temes religiosos i tots els qui hi treballen en aquests camps han de tenir una informació adequada, perquè si no no sabran entendre i resoldre les noves situacions.

I el diàleg interreligiós és la clau?

Sense diàleg interreligiós correm el risc de cercar models de convivència equivocats. El model francès d'assimilació ha fracassat perquè ha creat rebuig i allunyament, i per tant separació del comú dels francesos i, al capdavant, protestes socials dels fills dels immigrants. El model multicultural anglosaxó també ha estat fallit perquè intentava crear comunitats separades —basades en el principi del respecte—, però han acabat creant guetos i pobresa.

Per tant, quina és la solució?

Cal crear un model d'integració interreligiós on sigui possible el respecte a la identitat de cadascú i una integració en la comunitat d'acollida. I sense un veritable diàleg, a tots els nivells, no serà possible. O ens adonem i coneixem la nova realitat religiosa i cultural o serem incapaços de construir una nova societat, alhora plural i integrada.

Òscar Bardaji i Martín

EN PAREJA

Violència a domicili

A l'hablar de la violència domèstica contra las mujeres, no pretendo ignorar que también hay maridos maltratados por sus esposas, pero está de acuerdo conmigo en que son mucho menos frecuentes; aunque el mismo amparo social y trato judicial pedimos para estos lamentables casos.

En el 95 por ciento de las muertes y malos tratos de los que se informa en los periódicos de cualquier día, las víctimas son mujeres que están separadas o en trámite de separación. Qué coincidencia, ¿verdad? Hay una explicación histórica para estas raíces violentas del varón ibérico, ya que hace sólo veinte y pico de años que se derogó la llamada potestad marital, que autorizaba al marido a corregir a su esposa y obligaba a esta a obedecerle. Y sólo mucho más recientemente ha sido considerado un delito la violación dentro del matrimonio. Gran parte de la violencia doméstica estalla cuando la mujer se niega a tener relaciones sexuales. Coincido con mi colega Carlos Castillo del Pino, cuando dice que no hay resorte más seguro para que salte la espita de la violencia en un hombre que haberse sentido cuestionado en su hombría.

Estadísticamente, se sabe que las mujeres tienen seis veces más posibilidades de ser agredidas por un familiar que por un desconocido, así como un riesgo dos veces mayor de ser asesinadas por sus maridos que por extraños (mientras que los varones, por el contrario, presentan un riesgo mayor que las mujeres de ser víctimas de agresiones y homicidios a cargo de un desconocido).

En España, semanalmente fallece al menos una mujer por maltrato; las violencias denunciadas no superan el 10-30 por ciento de los casos (se impone la ley del silencio) y las denuncias que se hacen suelen ser tardías. Espero y deseo de todo corazón que se superen aquellas situaciones en las que la violencia conyugal encuentra su caldo de cultivo y que se supere la asimetría de la relación entre los consortes, con menoscabo del más débil, habitualmente la mujer.

Dr. Paulino Castells
(*En pareja*, Ed. Planeta;
En parella, Ed. Pòrtic)

AGENDA

ACTES I CONFERÈNCIES

Vuitena Eucaristia Missionera. El dissabte 14 de juliol (11 h), a la capella de l'Arquebisbat de Barcelona, celebrarem la vuitena Eucaristia Missionera de les tres diòcesis de la província eclesiàstica de Barcelona, presidida pel cardenal Lluís Martínez Sistach. Convidem tots els missioners i les missioneres que estiguin entre nosaltres, els familiars de missioners i els col·laboradors de les nostres delegacions de missions. Confirmeu assistència al t. 932 701 014 o dmissions5112@arqbcn.cat.

Segona edició de La nit de la Misericòrdia. Dissabte 30 de juny (22 h) a l'oratori de Sant Felip Neri (c/ Sol, 2). La comunitat de l'Emmanuel proposa una nit per a joves que volen trobar-se amb l'amor de Jesús; una vigília on descobrir quines són les fonts de la misericòrdia de Déu. Més informació: www.emmanuelcat.webs.com.

EXERCICIS I RECESSOS

Exercicis espirituals a la Cova de Manresa. Dirigits pel P. Josep Giménez, jesuïta, del dia 21 al 30 de juliol. Amb exercicis de dansa contemplativa, acompanyats per Victoria Hernández, del 20 al 26 d'agost. Per a persones introduïdes en l'Enneagrama, dirigits pel P. Josep Lluís Iriberrí, jesuïta, del dia 24 al 30 d'agost. Amb el P. Josep M. Bullich, jesuïta, del 7 a l'11 de setembre. Inscripcions: t. 938 720 422 o recepcio@covamanresa.cat.

BREUS

Per primera vegada en català el Nou Testament en format e-book. El Nou Testament editat per l'Editorial Claret, que en format imprès ja comptabilitza més de 500.000 exemplars venuts, està ja disponible en format digital, popularment conegut com a e-book, i al preu assequible per a tothom d'1,95 €. Es pot trobar al portal www.todoebook.com.

Seminari Societat, Creença i Pensament. El dijous 17 de maig va tenir lloc a la Sala Pere Casaldàliga de la Llibreria Claret una

L'ÀNIMA DE JOAN XXIII

La pobresa i la senzillesa

Essent nunci a París, Roncalli escriu això a la seva família: «Beneixo el Senyor que m'ha fet néixer i viure en condicions modestes, per permetre que estimi més i assaboreixi altament els veritables valors de la vida, que no són les riqueses materials, sinó la senzillesa, la honestat de vida, juntament amb un cert benestar, inclòs el benestar material.»

I des del mateix París, l'any 1948, escriu al seu estimat germà Xavier: «Durant aquests dies et puc dir que tracto tots els homes d'Estat de França. Quan em reuneixo amb ells, en els seus palaus daurats, envoltat de gentileses i de tanta gent que em mira, somric una mica i penso en Colomera i en la simplicitat dels nostres camps i dels nostres costums domèstics. I no envejo ningú.»

En una carta a la seva germana, des de Sofia (any 1933), li fa aquesta confessió: «Jo dono sempre amb generositat; però el temps és tan advers i aquest any he donat tant que no em queda res; i m'adono que hem de seguir tots junts "al filo de la navaja"». A la seva família, li desitja aquesta *riquesa*: que sigui «pobra, senzilla, humil, bona i temerosa de Déu». I al seu nebot Bautista li escriu: «Els Roncalli hem estat formats en una certa austeritat, sense sentimentalismes.»

nova sessió d'aquest Seminari, aquest cop sobre «Tecnologia i educació. Nous models d'aprenentatge». Va ser moderada per Ester Bernadó, professora del Departament d'Enginyeria a La Salle Campus Barcelona. Hi van intervenir Lluís Vicent, rector promotor de la Universitat Oberta La Salle; David Agustín, director general d'Aquiles Robotic Systems (Grup Gutmar); i Rafael Boronat, president de la Fundació CIM.

Celebració de la festa del beat Pere Tarrés.

Mons. Sebastià Taltavull, bisbe auxiliar de Barcelona, va presidir el dimecres dia 30 de maig, festa del beat Pere Tarrés, la celebració de l'eucaristia a la parròquia de Sarrià, on es conserva el seu sepulcre. Aquell dia es varen commemorar també els 70 anys de l'ordenació sacerdotal del Dr. Tarrés, que va rebre l'ordenació el 30 de maig de 1942, quan tenia 38 anys. Mn. Francesc Raventós va anunciar que el dia 1 del proper mes de setembre el bisbe d'Urgell beneirà una escultura del Dr. Tarrés que

es col·locarà al santuari de Núria, que Tarrés visitava sovint.

Celebració a la capella de les Serventes de la Passió.

Mons. Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona, va presidir, el dia 30 de maig passat, una eucaristia a la capella de la casa generalícia de la congregació de les Serventes de la Passió, al carrer de Llobet i Vall-Ilosera, prop de la plaça Catalana. Mons. Tena va concelebrar amb Mn. Miquel Bada i amb altres preveres i religiosos col·laboradors de l'obra d'aquesta congregació, el carisma de la qual és ajudar les mares solteres en l'atenció i educació dels seus fills.

Festa de les famílies al Santuari de Schöns-tatt. El diumenge dia 3 de juny va tenir lloc aquesta trobada al conegut santuari maria de Valldoreix i es van aplegar fa-

mílies de tot Catalunya. Després de la missa celebrada a les 12.30 hores, hi va tenir lloc un dinar i s'organitzaren diferents activitats per als infants. La trobada acabà amb el rosari en famílies.

Curs d'estiu de la Facultat de Teologia de Catalunya (FTC)

El tema general és «L'Esperit Sant que és Senyor i dona vida». Tracta sobre la presència de l'Esperit Sant en la història de l'Església, en el Concili Vaticà II, en la nova evangelització, en les cartes de Pau i el corpus joànic, en la litúrgia, en la vida cristiana, en la lectura orant de l'Escriptura...

—Dies: 2, 3 i 4 de juliol de 2012

—Lloc: FTC (c/ Diputació 231, 08007 Barcelona)

—Horari: matí de 10 a 13 h
tarda de 16 a 19.30 h

Ponents dia 2: Cebrià Pifarré, monjo de Montserrat; Joan Planellas, professor de la FTC; Xavier Morlans, professor de la FTC; Santiago Bueno, professor de la FTC.

Ponents dia 3: Armand Puig, degà de la FTC; Antoni Babra, professor de la FTC. Cinefòrum sobre *L'illa* (2006, dir. Pavel Lungin), per Peio Sánchez, professor de la FTC.

Ponents dia 4: Jaume Fontbona i Claustr Solé, professors de la FTC. Visita guiada al MNAC amb Rosa Ribas, doctoranda de la FTC, i Jaume Aymar, professor de la FTC (URL).

Inscripcions: a la Secretaria de la FTC, t. 934 534 925, congressos@teologia-catalunya.cat, www.teologia-catalunya.cat.

El curs té un valor lectiu de 2 crèdits (ECTS).

PALABRA Y VIDA

Una voz que merece ser escuchada

Benedicto XVI abrirá en Roma el próximo día 7 de octubre la asamblea ordinaria del Sínodo de los Obispos, dedicado en esta ocasión a un tema muy actual: «La Nueva Evangelización para la transmisión de la fe cristiana».

Como preparación a este acontecimiento, quisiera recordar el esfuerzo que hacen muchos cristianos y cristianas de nuestro país para ayudar a las personas que más sufren a causa de la crisis.

Como dije en mi última carta pastoral, titulada precisamente *Nueva Evangelización y solidaridad*, me complace agradecer el aumento de solidaridad de las parroquias, de Cáritas, de otras instituciones eclesiales y de muchísimas personas que, como voluntarias o como donantes, hacen posible que se mitigue el sufrimiento de muchos individuos y familias.

Como el samaritano del Evangelio, los cristianos se esfuerzan para acercarse al necesitado; lo miran y se compadecen de él, compartiendo con él sus bienes materiales y espirituales. Nuestra solidaridad crece y se hace más eficaz en la medida en

que nos acercamos también físicamente a las personas que necesitan ayuda.

Últimamente, Cáritas Diocesana de Barcelona ha establecido un sistema de mediación previo a las sentencias judiciales de desahucio y pérdida de la vivienda. Así mismo, en una declaración bien documentada y razonada, ha reclamado la retirada del anteproyecto de ley de medidas de flexibilización y fomento del mercado de alquiler de viviendas.

Pido que estas voces de las instituciones de Iglesia sean escuchadas, porque están muy próximas a las víctimas principales de la crisis. Somos conscientes del momento dramático que vive el país, pero debemos recordar que es una gran responsabilidad de las autoridades políticas trabajar para lograr que las consecuencias de la crisis no las paguen los sectores sociales más necesitados y más desprotegidos. Estamos en período de vacaciones, pero la solidaridad nunca puede hacerlas y menos aún actualmente, en este contexto.

El Papa Benedicto XVI, en su encíclica social *La caridad en la verdad*, indica que la economía necesita de la ética para su correcto funcionamiento y

que es muy importante recuperar la contribución del principio de la gratuidad y de la lógica del don en la economía de mercado, en la que la norma no puede ser sólo la ganancia, y pone de relieve la necesidad de la formación de las conciencias que refuerce los criterios morales en la elaboración de los proyectos políticos y económicos.

De cara al próximo curso, y teniendo presente la situación en que nos hallamos, me parece que, como Iglesia diocesana de Barcelona, será necesario priorizar el tercero de los objetivos del actual Plan Pastoral, que nos pide potenciar los gestos de solidaridad como expresión de nuestro amor y de nuestra fe.

Los esfuerzos que hacen las instituciones de la Iglesia, y sobre todo Cáritas —tanto la diocesana como las parroquiales—, merecen ser escuchados por nuestros políticos y dirigentes económicos. Ya que, muchas veces, su voz es la voz de quienes no tienen voz, de los más pobres y marginados de nuestra sociedad.

† **Lluís Martínez Sistach**
Cardenal arzobispo de Barcelona